

IDEÁLY A CIELE: NA CESTE K TVORENIU

15.11.2015 07:44

Tento článok je určený skôr pre mužskú časť ľudstva, avšak aj žena tu nájde mnoho užitočného pre pochopenie ideálov muža, jeho cieľov a správania.

Myšlienky o šťastí

Všetci vieme alebo veríme, že stav šťastia človeka inšpiruje, a prináša mu ohromný impulz k tvoreniu. Avšak, v **davo-«elitárnej» spoločnosti** v podmienkach, keď každý hynie v «svojej» individuálnosti, byť skutočne šťastným nie je možné. Byť

šťastným je možné len v spoločnosti, kde sú šťastní všetci ľudia, kde sa práca vykonáva za účelom dosiahnutia ideálov života väčšiny (nie pre seba samého, ale pre úplne neznámych ľudí), a kde je taká práca všednou záležitosťou.

Takáto práca je medzi ľuďmi žiadaná v každej dobe, či už si starším dedkom alebo mladým a perspektívnym mladíkom. Plody takejto práce sa odrážajú v návale síl, pozitívnej nálade, vo vnímaní šírky svojej duše, Lásky, dotknutí sa svätosti. Kvalitatívne zlepšenie stavu človeka sa nedeje samé od seba. Pozitívna nálada nevzniká z prázdnoty. Je výsledkom celkom reálnych, aj keď očami neviditeľných procesov.

Odbočenie:

Ak by každý jednotlivec na Zemi chcel sformulovať (*uvedomiť si*) svoje zábery do budúcnosti a určiť ich hierarchiu, odhalili by sme zaujímavý spoločný obraz. Prvý a najdôležitejší záber **je u všetkých jednotlivcov rovnaký:**

1. **Byť šťastný.** Ani rodina, ani «lásky», ani nič iné. Všetci chcú byť šťastní, prežiť svoj život šťastne, správne, v harmónii so sebou, s prostredím (Stvoreným Vesmírom), s Bohom-Tvorcom-Všedržiteľom a ostatnými ľuďmi.

Zároveň pojem «šťastie - *счастье*» je v ruskom jazyku skrátením slova spoluúčasť - *СОУЧАСТЬ(Ь)УЕ*. Spoluúčasť v čom? Účasť v akých procesoch prináša človeku šťastie?

V procesoch, ktoré sa prelievajú do «večnosti», keď sa dnešné úsilie stáva majetkom a základom budúceho. Pochopenie toho, že človek je neoddeliteľnou časťou tvorenia sveta, lístkom na jeho strome, «informačným odrazom» Zámeru Tvorcu, dáva človeku aj zmysel existencie, aj pocit náležitosti k veľkému Zámeru, keď postupuje v súlade so svojou životnou misiou.

Šťastie – to je prebývanie v stave Lásky, vnútorný pocit účasti k niečomu večnému a vyššiemu pri realizácii svojho potenciálu v práci.

A čo sa vyžaduje od človeka pre dosiahnutie trvalého (nie dočasného) pocitu šťastia? Čo je potrebné nato, aby človek uskutočňoval v živote svoje túžby **najlepším možným spôsobom?**

2. **Stat' sa ČeloVečným (Ľudským).** Je potrebné osvojiť si Ľudský typ režimu psychiky¹, t.j. nastaviť množinu algoritmov v svojej psychike na harmonický základ fungovania. Čo umožní človeku najlepším spôsobom realizovať svoj potenciál v práci a byť potrebným pre spoločnosť. A čo je potrebné k osvojeniu si harmonických základov psychiky?

3. **Vzdelávanie** – osvojenie si jazyka životných okolností (JŽO), kultúrneho dedičstva, poznania v súlade so svojím JŽO.

A až teraz vzniká potreba zadať si cieľ ohľadom formy svojho pobytu v prostredí (v danom kontexte sa myslí ako si zariadime život), ktorý nesmie protirečiť prvým trom cieľom (body 1.-3.). Načo vôbec «pobývať v prostredí», ak nie kvôli naplneniu šťastnej životnej cesty?

4. **Manželský zväzok** (alebo mimo neho)² – pokračovanie realizácie Zámeru Najvyššieho prostredníctvom detí. Deti zabezpečujú rozvoj a pokračovanie pravdivého³ úsilia rodičov. Manželstvo je predovšetkým kráľovstvom ženy, no súčasné kultúrne dedičstvo sa nás bohužiaľ snaží tak či onak (cez matriarchát, patriarchát) presvedčiť, že práve toto «kráľovstvo» je tým celkovým zmyslom života ľudstva. Avšak odpoveď na otázku, «aký je účel manželského zväzku», nevychádza za hranice: «"boh" trpel, aj nám tak kázal»; zatiaľ čo manželské vzťahy objektívne sú len záväznou zložkou spoločnosti, ktorá rieši jednu z úloh: «rodenie a výchovu» nasledujúcich pokolení.

Načo vôbec vytvárať manželské vzťahy, rodiť a vychovávať deti, a pritom nebyť **šťastnými, milujúcimi a vzdelanými?**

Počas posledných dvoch rokov, sledujúc seba a svoju činnosť zo strany, sme v procese svojej životnej tvorby spozorovali niektoré zákonitosti. Objasňovaním svojho chápania niektorých životných otázok širokému okruhu čitateľov, vysvetľovaním práve toho, čo od teba potrebuje Život (rozvíjajúci sa Vesmír a Božia Všedržiteľnosť), vysvetľovaním metódou neprotirečiacou svojej podstate, dávajúc zrnko istiny, svoj odraz Pravdy-Istiny v priebežnom rozvoji Miery, cítime príliv Lásky a pocit Šťastia – spoluúčasti na Zámere.

Všetko je jednoduché. Čitateľ vo svojich myšlienkach ďakuje (daruje kúsok svojej Lásky) za jemu užitočnú informáciu a tento kúsok dobrej energie sa preniesie prostredníctvom egregorov ku zdroju informácie. Čitateľské auditórium ani nemusí poznať autora, lebo autorstvo je potrebné na prenos negatívnej informácie, ale dobrota, ako vonkajší prejav Lásky, sama nachádza adresáta, objímajúc všetko existujúce. Takto je to v prípade ľubovoľnej činnosti, do základu ktorej je založené dobro.

¹ O typoch stavu psychiky pozri <http://www.youtube.com/watch?v=bLHrF4m1gww>

² Všetko, čo je požehnané Zhora, je odporúčanou cestou pre každého, no aké formy to v spoločnosti nadobudne je už druhá vec. Rodina existuje len v svojej univerzálnej podobe (zahŕňa celé ľudstvo), medzi mužom a ženou je to skôr manželský zväzok, v hraniciach záujmov ktorého nemôžu byť (on určite) šťastní. Po potope začal Noe piť práve z tohto dôvodu. Aj v našich časoch muži pijú, veď ich tak šikovne navzájom izolujú «tradičné rodinné hodnoty» - kultúra matriarchátu, odoberajúca možnosť realizovať svoj potenciál pre blaho svojej ľudskej rodiny.

³ Toho, čo je v ich skutkoch objektívne spravodlivé, život a harmóniu rozvíjajúce v dlhodobej perspektíve. – pozn. prekl.

Spoločnosť ďakuje, a Zhora prichádza podpora a Láska, lebo tvoja životná tvorba⁴ je nasmerovaná na blaho väčšiny, a nie v prospech jednotlivca, rodiny, rodu, klanu, atď.

«Snažte sa vzájomne prekonávať v dobrých skutkoch!» - Korán (2:148).

«Ak konáte dobro, sami pre seba tak robíte; ak činíte zlo, proti sebe tak činíte.» - Korán (17:7).

Práve práca v takejto nezištnej etike dáva Človeku všetko: rozvoj (vzdelanie), dar Lásky, súlad so svetom, absenciu chorôb, pocit účasti na Vyššom Zámere, dopyt spoločnosti po tvojej práci počas celého pozemského života – a toto je Šťastie.

Ako vidíte, na tomto zozname nie je žena. A ani nemá byť. Žena sama osebe neprináša mužovi šťastie, ako ani muž žene. *Šťastie obidvom prináša účelná práca v Láske.*

O vzájomných vzťahoch medzi mužom a ženou

Muž nachádza šťastie v práci potrebnej pre život spoločnosti, ciele ktorej nie sú zamerané v prvom rade na seba, nie na manželský zväzok, ale na región, štát, civilizáciu, kozmos, Boha – na činnosť, pri ktorej sa muž zúčastňuje kolektívneho rozumu – súbornosti. Šťastie muža je v súbornom (kolektívnom) rozvoji civilizácie ľudstva. Manželský zväzok navzájom si súdených⁵ je pre muža len drobnou čiastočkou, prinášajúcou šťastie v súbornosti rodinného intelektu, alebo prinášajúcou nešťastie pre celú spoločnosť v prípade absencie takéhoto súborného intelektu v rámci manželstva. Ak sú v živote muža jeho ciele zamerané na manželský zväzok, na ženu (*t.j. žena zaujíma prvé miesto v zozname priorít jeho cieľov*), potom je život trpitel'sky deštruktívny ako pre samotného muža, tak aj pre jeho deti, ktorým slúži ako príklad, a aj pre spoločenstvo, ktorému neposlúžil časťou súbornosti.

⁴ Spočiatku sa využíval termín «životná činnosť» no, po prvé, menej zodpovedá obrazu; po druhé, slovné spojenie «odpadky životnej činnosti» poukazuje na to, že v skutočnosti životná činnosť označuje prístup k životu ako k procesu neustáleho nerozumného krúženia. Životná tvorba sama osebe predpokladá nejakú uvedomelosť, vzťah človeka k životu ako k tvorivosti, a teda má za cieľ buď skrášliť svet, alebo ho zlepšiť. Prikrášľovanie je lož, s cieľom vyhnúť sa postupu k lepšiemu. Reálne zlepšenie je pohyb k lepšiemu. My pod životnou tvorbou máme na mysli práve reálny tvorivý proces, posun k lepšiemu, obnovenie a pretvorenie starého.

⁵ Na túto tému čítajte článok: [Manželtvá sa uzatvárajú na nebesiach.](#)

Každý muž je povinný zúčastňovať sa súbornosti, no aktuálny stav je taký, že reálne sú v nej účastní len jednotlivci. Pri súčasnom stave spoločnosti je dosť príkladov života takých ľudí, a všetky príklady sú si v niečom podobné: Ak sa niekomu podarilo dožiť 70-tich rokov, tak vyzerá to približne nasledovne: nikomu nie je potrebný starec po mŕtvici, chodiaci o paličke, k záujmom ktorého patrí «fľaša», TV, v zime «teplo v byte», a v lete chata. «Duševná» smrť muža takto kedysi priviedla k takejto forme existencie. Pritom človek úprimne a s vytrvalosťou odovzdával seba samého aj svoj život službe tradičným rodinným «cennostiam». Bol pre ženy etalónom manžela. Nakoniec neostal nikomu potrebný. A to je aj spravodlivé, pretože teraz jeho deti robia to isté pre svoje deti, a čas pre staršie pokolenie takmer nemajú. K takémuto koncu vedie život mužov, ktorí sa zamerali v prioritách zámerov svojho osudu na manželstvo, ako na najvyššiu prioritu, realizujúc všetko ostatné podľa princípu „na čo zvýši čas“.

A u ženy je v tomto smere všetko naopak: zdroje šťastia pramenia z nej samotnej, z jej manželského zväzku, ďalej – zo spoločnosti atď., podľa hierarchie nadol. Je šťastná len pri takej podobe hierarchie priorit cieľov-zámerov v jej Živote. Ona je obrátenou, zrkadlovou stránkou muža. V tomto je zmysel tandemu medzi pohlaviami, v zrkadlových funkciách vo vzťahu k Životu.

Aby sme povedané mohli lepšie pochopiť, obrátime sa k obrazu Jing-Jang.

Vidíme akoby dve prevrátené a zliate deviatky. Tam, kde sa rozkladá väčšia časť čiernej deviatky, má biela deviatka len chvost, a naopak. Kruh, v ktorom sú dve deviatky umiestnené, to je predurčenie, vstup do spoločného scenára budúcnosti (možno si ho predstaviť ako rúru, v ktorej sa táto guľa pohybuje). Ďalší postup bude závisieť od toho, ako budú v rámci tandemu rozdelené úlohy. Ideálny variant je znázornený na obrázku, ľubovoľný iný variant neumožní do tohto scenára vstúpiť («rúra» bude mať iný priemer, alebo iný geometrický tvar), pretože obraz tandemu nadobudne iný geometrický útvar, pre ktorý bude iný aj vstup. Opísaný obraz je obrazom navzájom si súdených, obrazom jednoty duší. Pre jej dosiahnutie je potrebné ešte uviesť do harmónie materiálnu obálku a duchovnú informačnú zložku človeka: vhodnosť jeho psychiky pre najlepšiu cestu pre dušu (ľudský typ stavu psychiky), a tiež súlad s kultúrnym (etickým), ako vonkajším vyjadrením morálneho vedomia, čo je odrazom vzájomného pôsobenia v psychike jednotlivca jeho stereotypov a Svedomia.

Aká je úloha muža?

Znásobovať **Účelnosť v Láske cestou budovania spoločenských štruktúr** (a účasti v už vytvorených), t.j. hierarchia cieľov je nasledovná:

1. Inštitút štátnosti/civilizácie
2. Inštitút vzdelávania
3. Inštitút rodiny

Aká je úloha ženy?

Znásobovať **Účelnosť v Láske cestou porodenia a výchovy človeka a jeho etiky**, t.j. hierarchia cieľov je nasledovná:

1. Inštitút rodiny
2. Inštitút vzdelávania
3. Inštitút štátnosti/civilizácie.

Inými slovami, mužské šťastie sa vytvára pri nasledovnej hierarchii cieľov: Boží Zámer → konanie muža na vektor cieľov → civilizácie → krajiny → rodného regiónu (miesta pobytu) → manželského zväzku → jeho samotného.

Ženské šťastie sa vytvára pri inej hierarchii: Boží Zámer⁶ → ona samotná⁷ → manželský zväzok → konanie na vektor cieľov → miesta pobytu → krajiny → civilizácie⁸. Ako vidíme, cesta šťastia (hierarchia cieľov) je u každého iná, problém je len v tom, že aj muž aj žena sa snažia vzájomne si dokázať, že práve jeho (jej) cesta je najlepšia⁹.

Čo robiť, aby sa situácia zmenila?

Odpoveď je zrejmá: sformovať v sebe etiku vzájomných vzťahov, založených len na Láske v porozumení, v ktorej sa nesiahá na osobnú slobodu – cestu osudu, a žiadať od manžela (manželky) rovnaký prístup k sebe. Ale toto si v prvom rade vyžaduje dobrovoľné zrieknutie sa moci ženy nad mužom, čo je v biblickej kultúre ako ukazuje život, najväčšou prekážkou¹⁰.

⁶ V súčasnosti je u väčšiny žien miesto Zámeru Tvorcu – zatiaľ iba zámer satanskej kultúry.

⁷ Snaha o mravný ideál pre spoločnosť, ktorý v budúcnosti, pri vstupe do dospelosti posluží ako mravná, duchovná opora pre Boží Zámer i muža a vstrebá sa s materským mliekom jej deťmi.

⁸ Práve v spoločnosti traduje názor, že muž je lepším učiteľom, lepším kuchárom, atď. Muž je v spoločenských procesoch pripravený vydávať zo seba maximum, na rozdiel od ženy, ktorá je prirodzene nastavená na iný vektor cieľov, maximálna odovzdanosť sa realizuje vždy v rámci manželského zväzku. Keď to pochopíme, vzniká otázka: s akými cieľmi je presadzovaná tendencia nahradzovať v spoločenských inštitúciách mužov ženami?

⁹ Biblická kultúra v tom žene veľmi pomáha, no táto kultúra sa tiež nezrodila z ničoho, ale ako protiklad védickému patriarchálnemu zriadeniu života spoločnosti, kde bol potenciál ženy potlačený. Síce teraz sa tiež nerozvíja, ale búriť sa proti svojmu trónu «snežnej kráľovnej» pre ženu nemá zmysel. Len jednotlivci sú schopní zrieknuť sa moci a ísť za Pravdou, a nie za výhodnými «istinami».

¹⁰ A často to má aj objektívne príčiny, ak u muža nie je vypracovaná dostatočná úroveň sebadisciplíny a uvedomelosti, v zmysle zodpovednosti voči sebe, rodine, deťom, v tej miere, aby žena necítila existenčné ohrozenie života rodiny do budúcnosti. Pretože, žena sa môže na to pozeráť napr. takto:

„A čo by z neho bolo, keby som ho nedala do poriadku? Nestaral by sa o seba, pil by, fajčil jednu od druhej... Žena sa paradoxne v takom prípade ani nemôže akože zrieknuť moci nad ním, lebo z mnohých mužov by sa stali trosky (z veľkej časti dôsledkom zlých vzorov v ich mladosti). Jedná sa predsa tiež o ich deti a zabezpečenie ich oprávnených potrieb. To zrieknutie sa moci musí ísť ruka v ruke so záujmom muža o niečo viac ako len svoje primitívne potreby“.

Muž by nemal voči manželke vyjadrovať svoju spoluúčasť súcitom/lútosťou (rovnako vo vzťahu ženy k manželovi), naopak – tento princíp musí od hriechu oslobodzovať (od NEúčelnosti), a nie k nemu pripútať. Neľutovanie – to je prejav Lásky a skutočného súcitu (a nie jeho predstierania); v tomto je základný rozdiel od predstieranej ľútosť, podstatou ktorej je vždy potlačenie vlastnej vôle a neúčelné ústupky vzhľadom k svojmu osudu (hľadanie kompromisu – v podstate obchod s vôľou), kvôli žalobníkovi. Len nezmieriteľnosť so všetkým, čo ide proti zámeru Tvorcu a Všetrdžiteľa, vplýva na jeho vedomých a podvedomých protivníkov, vo svojej podstate protivníkov samým sebe, lebo každý boj proti Bohu je odklonením od Priamej cesty, ktorého algoritmy máme všetci v duši. Vo vzťahu k žene, vytrvale obhajujúcej svoju matriarchálnu pozíciu, to vedie buď k ešte väčším mimikrám, a následne k ešte väčšiemu napätiu medzi vedomou a podvedomými úrovňami psychiky, alebo k náprave svojho vnútorného sveta na stranu pravdivosti a harmónie algoritmov psychiky. V každom prípade sa proces začína hýbať, a nestojí v stave permanentnej ľahostajnosti k svojmu osudu, k osudu členov manželského zväzku a ostatnej spoločnosti.

Treba chápať, v akých podmienkach žijeme, a aké kultúrne dedičstvo nám bolo zanechané. Bohužiaľ, minulosť nám zanechala to, že prevažná väčšina žien žije v algoritme, kde „chomút s roľničkami a bič“ sú najžiadanejším produktom a sú pripravené ho obhajovať «do posledného muža». Avšak ak bude v základe kultúry spoločenstva, a následne aj v základe algoritmu myslenia ženy položená sloboda ako **Совестью - Водительство - Богом – Данное** (**Svedomím – VEdenie - BOhom – DANé**) potom ju bude hájiť s rovnakou horlivosťou «do posledného nemravného chlapa». A preto je dnešné dedičstvo dôsledkom včerajšej (minulej) nečinnosti alebo neúčelnej činnosti muža.

Minulé aj súčasné problémy spoločnosti nespočívajú len v matriarcháte, ale v nesprávnom formovaní chápania vlastného osudu mužom alebo ženou, a tiež v nesprávnosti niektorých kultúrnych tradícií a vzorov, do ktorých nás usilovne tlačia médiá (podrobnejšie - viď nižšie rozbor obrázkov).

Bez matriarchátu by už dávno nebolo civilizácie, lebo promiskuita a nezodpovednosť tých, komu je dané prinášať poznanie a predvídanie do štátnych a vzdelávacích inštitúcií, vytvára pre spoločnosť viac problémov než Láska nevzdelanej matky k svojmu dieťaťu. Je možné namietat: veď všetko sa začína od ženy, nie? No áno, je tak. Avšak, tak bolo vždy: žena uchovávala to najlepšie, čo vo svete je, a odovzdávala to ďalšiemu pokoleniu. Ale toto najlepšie dedičstvo formoval a formuje muž. On má vôľu alebo možnosť ju nadobnúť, aby vyšiel za hranice existujúceho tradičného davu-«elitarizmu», čo je ťažšie vykonať žene, ktorej schopnosti sú nasmerované na manželstvo a vedenie domácnosti. Vrodený potenciál muža je meniť smer rozvoja ľudstva vo všetkých štruktúrach, zodpovedných za organizáciu života. Inými slovami, starček mal od zlatej rybky prosiť tak, aby ulahodil despotizmu svojej ženy (na uspokojenie kultúrnych davu-«elitárnych» tradícií), ale aby uspokojil záujmy celej spoločnosti, t.j. podľa Svedomia, a to znamená – pre Väčšinu. Takáto realizácia svojho šťastia je predurčená mužovi, nie žene. No a pýtame sa, kde sú muži, pripravení na takýto hrdinský čin duše?!

Preto:

- treba akceptovať dnešné ženy také, aké sú (Život nám hovorí: iné kádre nemáme);
- vstupovať do manželského tandemu je potrebné len s *tebe súdenou*;
- zakladať manželský zväzok treba s chápaním toho, že manželstvo je len jednou časťou spoločného civilizačného ľudského šťastia;

Obaja teda musia navyšovať svoju mieru chápania, uvedomelosti, zodpovednosti. V prípade, ak muž nie je schopný vidieť že v niečom existenčne ohrozuje vlastnú rodinu, sotva bude jeho miera chápania dosť vysoká aby dokonale chápal to životne dôležité v spoločenských procesoch. Preto je to o práci na sebe, jak u muža, tak u ženy, zvyšovanie svojej miery chápania, zodpovednosti, etiky, a správneho usporiadania priorít, ktoré sú prirodzene trochu iné u muža a trochu iné u ženy.

· treba sa snažiť o účelnosť, t.j. k takému životu, v ktorom každý krok bude opodstatnený z pohľadu cieľov osudu, najlepšej varianty budúcnosti;

· treba sa prestať zaoberať «rekonštrukciou» ženskej psychiky a dúfať v ilúziu, že ona niekde s vami vybuduje nový svet....

Často možno počuť výzvy ako: «Všetko treba robiť spolu!» To je všetko nezmysel, a ide skôr o túžbu čo najviac predĺžiť stav «obdobia medových týždňov» («permanentná závislosť» – viď obrázok nižšie), alebo patriarchálne vnímanie sveta. Nezmysel je to preto, lebo navzájom si súdení sú aj tak vždy spolu, dokonca aj vtedy, ak v živote žijú odlúčene a nespomínajú jeden na druhého. Spája ich duša a duch, ktorý spolu vytvorili kedysi na rande.

«Vždy spolu» — to je «komplex strachu» pred osamelosťou, ktorý sa prejavuje len v prípade potreby prejavu vlastníckeho práva vo vzťahoch. «Vždy spolu» sa prejavuje len v duchovnom svete, v materiálnom svete sa zvyčajne všetko deje inak. Ak sa ľudia snažia hľadať algoritmy existencie seba ako materiálnych nosičov, vychádzajúc z «vždy spolu», to poukazuje len na to, že ich nič duchovné a duševné nespája. «Algoritmy existencie matérie» sú v ideálnom prípade podmienené **osudovou účelnosťou**.

Ty sám so spoločníkmi budeš budovať nový svet, štruktúry novej spoločnosti (v danej etape rozvoja kultúry civilizácie), nie so ženou, pretože ona bude aj tak potichu budovať ten svoj. Ona prijme len čiastočnú účasť, rozprávajúc sa s tebou, podobnú akú aj ty budeš prijímať v budovaní jej sveta manželského zväzku (spomeňte si na obraz Jing-Jang). Všetko ostatné musí robiť každý sám na svojej časti spoločného poľa. Žena má od prírody inú funkciu. Na základe tejto funkcie, nevzdorujúc jej, bude postupovať k novej budúcnosti aj bez muža, cítiac sa jediným organizmom, ktorý neprotirečí samotnej prírode. Dokonca ak spolu navonok budujete nejaký spoločný duchovný svet, netypický pre existujúcu kultúru, žena je popritom inštinktívne zaneprázdnená budovaním svojho zvyčajného materiálneho sveta (realizovaním programu skrytého matriarchátu, najskôr, ako odpoveď na patriarchálnu vidinu rodinného zväzku), ale nie mužského, a toto budovanie ju stojí nemálo jej síl, ktoré od nej žiada ešte aj muž¹¹. Samozrejme nevravíme o extrémnych situáciách, keď sa rodina nachádza v existenčných problémoch. Chceme len naznačiť, že muž aj žena sú od prírody nastavení na riešenie iných druhov úloh, ktoré nemôžu riešiť spolu, ale samostatne. Pritom zabezpečenie základných elementárnych potrieb, pre fungovanie ich zväzku, ako manželov a rodičov, je zodpovednosť oboch.

O čom sníva normálna žena, ešte nie celkom porazená v informačnej vojne proti Čelo-Večnosti?

Sníva o podmienkach, v ktorých by sa mohla realizovať ako matka, rovnako ako sa realizuje Matka-Zem vo vzťahu k biosfére.

O čom sníva muž?

Túži sa realizovať ako otec, analogicky funkciám Otca-Všedržiteľa smerom k biosfére. Matka je vždy pri nás keď rastieme, neustále sa o nás stará, rovnako ako materiálny svet, ktorý nás obklopuje – vždy je pri nás. A kde je otec? Otec je vždy prítomný neviditeľne, je v našom duchu.

¹¹ Mimochodom to je vaše napadnutie na jej osobnú slobodu. Ona potrebuje byť matkou, manželkou, plnohodnotnou ženou. Teraz sa žena považuje za plnohodnotnú aj «bez toho, aby bola manželkou». Preto je pripravená sľúbiť čokoľvek, no to ešte neznamená, že vás bude nasledovať. Okrem toho, zaujme bojovú pozíciu, lebo ty jej ponúkaš «holuba na streche», ale ona chápe, že «vrabec v hrsti» je pre porodenie a výchovu detí lepší. A tu je potrebné urobiť záver, že objektívne má pravdu, pretože ty na ňu navliekaš svoju patriarchálnu šablónu budúcnosti. Celá otázka je v tom, ako dosiahnuť pravdivú budúcnosť, držať spolu krok, a nevliecť partnera na svojom chrbte.

Inými slovami, muž v podstate vytvorí informačné a materiálne podmienky, vplýva na kultúru, nadeľuje ju primeranou mierou, ktorá umožní životu na Zemi postupovať smerom k účelovosti, najlepšej ceste pre civilizáciu. Žena je paňou tradičného sveta, a jej povinnosťou je udržiavať kultúru dosiahnutú spoločenstvom v morálnej čistote.

Zhrnieme. Úlohou muža nie je naprávať mozog žene, a úlohou ženy nie je naprávať mozog mužovi – vychovávať sa navzájom je neskoro.

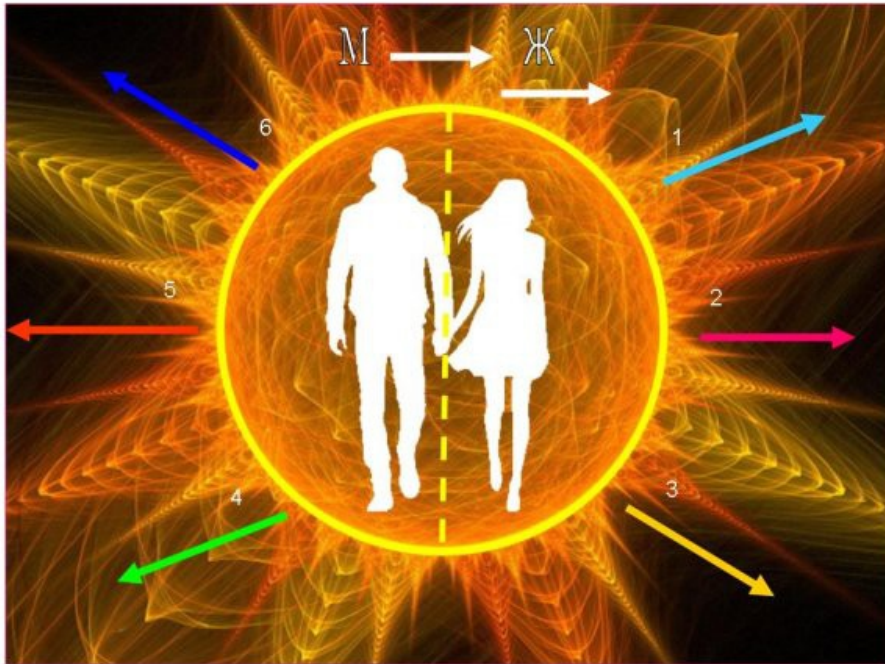
Po prvé, už sú dospelí, a vplývať na rozhodnutie aj blízkeho človeka môže len sám tento človek v dialógu s Životom podľa Svedomia. Toto ušetrí ohromné zdroje pre účely tvorenia. Na základe vášho príkladu môžete učiť svoje deti, pokiaľ ste pre nich - «bohovia»; v etike Boha, a nie zlého démona.

Po druhé, ak ste sa rozhodli, že správanie človeka môžete ovplyvňovať slovom, treba vedieť, že vo väčšine prípadov sa jedná o programovanie, čo nie je správne. Vašou úlohou nie je niekoho programovať, ale ukázať svojim prístupom k životu príklad pre osvojenie si etiky (lepšie je raz vidieť, ako sto krát počuť). Slovom možno vyjadriť svoje chápanie istiny (ak ťa o to požiadali), podeliť sa o svoje túžby a nechať voľný výber na majiteľa svojho osudu. Nikto sa nemusí stať Bohom, je lepšie zaujať svoje miesto Čelo-Veka, vtedy nebude vôľa spoločníka potláčaná a prejaví sa v tvorení. Ak si Boh vybral etiku, pri ktorej bol človek obdarovaný slobodnou vôľou, tak vy nemáte právo ju narúšať a «tlačiť na» človeka. Naopak, dokonca ak budete spolu viesť aj jednoduché diskusie, bez vnucovania človeku svojej vôle/názoru, objaví sa kvalitatívne iný dobrý pocit¹², vďaka tomu, že vaša etika bude v lepšom súlade s tou, ktorá je predurčená Zhora. A v takomto režime je efektívnosť vyriešenia problémov neporovnateľne vyššia, a výsledok stabilnejší.

Ďalej sa pokúsime v obrazoch znázorniť nesprávnosť kultúrnych stereotypov, uplatňovaných mužom alebo ženou pri vzniku manželstva i tandemu.

Skrytý matriarchát:

¹² Neporovnateľné s nepríjemnou frustráciou, keď si si istý, že máš pravdu, a snažíš sa márne nanútiť človeku svoju vôľu, hoci aj v objektívne jednoznačných otázkach (napríklad v otázke triezvosti).

Hierarchia cieľov ženy je vo vzťahu k spoločnému osudu primárna, t.j. to je práve to, čo bolo spomínané skôr: najskôr ona, manželstvo a potom všetko ostatné; ibaže tu sa to stane pravidlom aj pre jej muža (prejav despotizmu u ženy). Biblický svet individualizmu pochádza práve z matriarchálneho videnia sveta, a védický z patriarchálneho (hoci pre spoločnosť je to ako «kaluže do blata»). Muž obetuje svoj vektor cieľov, orientovaný na realizáciu možností, poskytnutých jeho duši Zhora. Deje sa to kvôli vektoru cieľov ženy. Obetuje svoje šťastie v prospech šťastia ženy, pre záujmy manželstva, a prijíma tento proces ako účelný. No on sa nerealizuje v oblasti riadenia spoločenskej úrovne. Ak v rámci tejto paradigmy aj vstupuje do riadenia spoločenských procesov, riadi ich nie on, ale žena (nie vždy otvorene, tak ako aj muža), ktorá pre neho zaujala «miesto Boha». Pri takomto riadení problémy a krízy v spoločnosti narastajú¹³. Príčina tohto stavu spočíva v manželstve: u muža je potlačená vôľa smerom k slobodnému mysleniu a realizácii možností duše, pričom najčastejšie od detstva, výchovou inej ženy - matky¹⁴.

«Vektory predurčenia» (farebné šípky do strán) sa budujú prísne v súlade s hierarchiou:

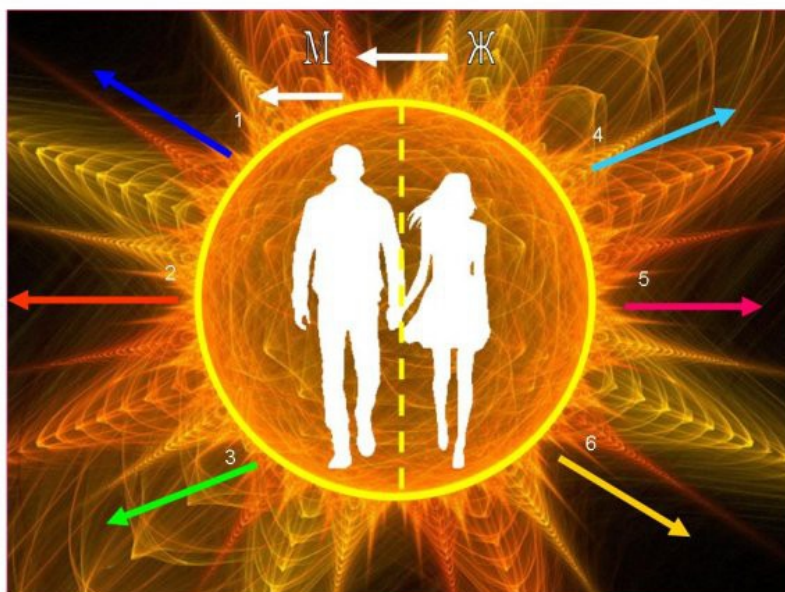
Ona je «boh» aj «prediktor» v jednej osobe. Otázkou je, čomu sa klania tento «boh»?

On (muž) je «korektor», zaujatý plnením funkcií obslužného personálu.

Patriarchát:

¹³ Názorný príklad skrytého matriarchátu v prostredí «elitárov» a jeho následkov v riadení predstavuje hollywoodsky film «Utečenec» (<http://www.kinopoisk.ru/film/840572/>).

¹⁴ «Ruské ženy sú majsterky v zamilovaní sa a páčení sa, no **nevedia** ani **milovať**, ani **vychovávať**» - Vasilij Osipovič Ključevskij.

Pri patriarcháte je vektor cieľov muža záväzným vektorom cieľov pre ženu, a jej funkcie v spoločnosti prechádzajú cez mužské «môžeš-nesmieš», a v podstate aj tu je preň príťažou, ako i v matriarcháte, až na to, že presadzovať tu vlastnú vôľu alebo cudziu (ak ide o posadnutosť, mániu) nemá. Vektory predurčenia sa budujú prísne podľa hierarchie: on je «boh» aj «prediktor» v jednej osobe, ona naopak obetuje možnosti realizácie svojej duše. Celé sa to pri takomto usporiadaní manželstva skĺzava k cieľom, ktoré žene vytýčil muž: «rod', prines, podaj a neprekážaj».

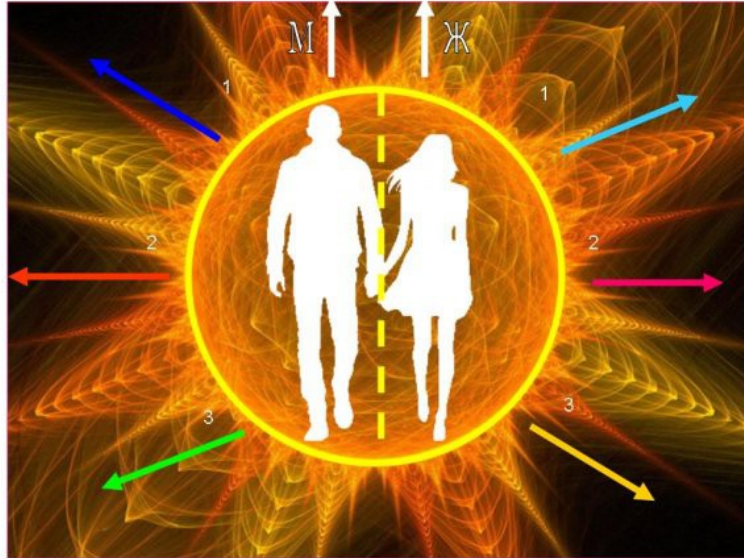
Avšak aj pri matriarcháte, aj pri patriarcháte je vylúčený veľmi dôležitý ľudský prvok: aby deti ľúbili svojich rodičov rovnako. Prejav otcovej alebo matkinej démonickej túžby byť hlavným «bohom na Olympe», má následky v psychike detí, ktoré sa automaticky dedia nasledujúcimi pokoleniami. Vzdelanie matky je potlačené jej plnou zaneprázdnenosťou, čo sa tiež následne odráža v detskom v pohľade na svet. Preto vplyv nevzdelanej matky (hoc aj obmedzený) je pre manželstvo¹⁵ veľmi škodlivý. Takéto zväzky sú rozšírené na moslimskom Východe a v Indii.

Problém vzniku v manželstve «skrytého matriarchátu alebo patriarchátu» spočíva v tom, že aj muž, aj žena sú úprimne presvedčení, že práve ich cesta je tá najlepšia a jediná správna, lebo sa opiera o staré a tradičné algoritmy vzájomnej spolupráce, zatiaľ čo nad tvorbou nových algoritmov vzájomnej spolupráce (oproti tým tradičným v kultúre) nikto ani neuvažuje.

Každý z nich, muž aj žena, vníma zo svojho uhlu pohľadu cez spätné väzby pripojené na kultúru prijateľnú informáciu. Inými slovami: «všetci tak žijú, aj my tak žijeme a vychovávame». Ak sa ale pripojíme na spätné väzby objemnejšieho systému riadenia, napr. planéty Zem, potom začne mnohým dochádzať, že kultúru je možné a dokonca nutné zmeniť, inak nás čaká rýchly koniec. A ak by sme ich pripojili na Kozmos a celý Stvorený Vesmír, Tvorcu a Všedržiteľa? Vtedy sa súhrn chýb stane ešte očividnejším. Takže ideálnym príkladom manželského zväzku možno nazvať ten, pri ktorom muž ani žena nie sú fixovaní na tradície a autority, vytvorené tými istými tradíciami, ale na záujmy a sny, podriadené hierarchicky objemnejšiemu systému riadenia, na Stvoriteľa-Tvorcu-Všedržiteľa a Jeho Zámer. Vtedy muž aj žena získajú slobodnú vôľu v Láске a stanú sa Spolu-Tvorcami.

Ideálny:

¹⁵ Príklad takej patriarchálnej výchovy a množstvo «zlámaného dreva za život» v riadení spoločnosti možno vidieť v životnej ceste kniežaťa Vladimíra-krstiteľa.

Dva biele paralelné vektory smerom hore – to je jediný plán pre každého muža a ženu v civilizácii: «oni nehľadia jeden na druhého, oni pozerajú jedným smerom». Ostatné vektory smerujúce do strán («vektory predurčenia») – to sú funkcie každého z nich v procese napredovania v smere bielych vektorov – celkový zámer pre navzájom si súdených v najlepšom variante osudu.

Vektory cieľov sa vytvárajú v tejto postupnosti: *celkový zámer Zhora* → *celkový zámer pre civilizáciu* → *celkový zámer tandemu* → *celkový zámer každého*. V uvedenom prípade je pre tandem dôležité prejavíť sa konceptuálne, t.j. pochopiť vyššie opísanú ideálnu predstavu jednoty v tandeme a miesto každého v ňom.

Pozadie slnka — to je asociatívna podoba zdroja energie (generátora), ktorý prirodzený tandem predstavuje. Otázkou je len: generátora akých algoritmov? Šťastia, Dobroty, Pravdovernosti alebo promiskuity, nemravnosti a nevedomosti? Prirodzený tandem generuje svoju časť Pravdy-Istiny (podieľajú sa na Zámere), alebo sa prírodný tandem odchyľuje od svojej najlepšej varianty osudu.

Ako vidíme na obrázku, chýbajú vektory orientované vzájomne na seba, v šťastnom manželstve ich niet. Medzi vzájomne si súdenými je všetko jasné aj bez slov, ich záujmy sa nekrižia, ale idú paralelne v jednom smere. Správnejšie je povedať, že existujú procesy (chvilé) vzájomných stretov a zladovania záujmov (konfrontácií), keď sa takéto protichodné vektory môžu vyskytnúť, ale iba preto, aby sa ich zbavili, je to obdobie vytvárania základov budúceho spoločného pohybu dvojice. Ak je prítomná orientácia vektorov «jedného na druhého» a žiadneho postupu niet, alebo dlhý čas prebieha v šmyku či chaoticky, potom je to dôsledok nechápania sa a odklonu od spoločného šťastného osudu (alebo chybné vnímanie partnera ako súdeného¹⁶).

Permanentná závislosť:

¹⁶ Keď namiesto partnera, milujeme predstavu, ktorú sme si o ňom vytvorili. Predstavu, ktorú by spíňal súdený partner, ale tento takými vlastnosťami v skutočnosti nedisponuje.

Existuje veľké množstvo ľudí, ktorí ostali visieť v stave budovania tandemu pre samotný tandem, v podstate len aby ospravedlnili svoje inštinkty a pohodlnú existenciu. Tvrdia a predstierajú «máme spoločné ciele, sme stále spolu», no vo vnútri je každý naladený na to svoje, pričom prezentujú opak, spoločnú cestu si nevytvorili, pretože pre každého z nich je «pôsobiť zladene» dôležitejšie ako konceptuálna určitosť oboch. Zaoberajú sa sebaanalýzou, sebauspokojovaním, sebaidealizáciou – čímkoľvek, len nie zistením svojho najlepšieho variantu budúcnosti a funkcie každého v nej (to sa deje kvôli strachu z možnej straty «vzájomnej inštinktívnej oddanosti»). Je to posadnutosť vo vzájomných vzťahoch: «Hlavný je pohyb, cieľ nie je dôležitý». Následkom toho sú «vektory predurčenia» neznáme a zmiešané, akési vnorenie jeden do druhého kvôli samotnému vnoreniu. Ustrnutí v období medových týždňov (bez predstavy o budúcnosti), ktoré objektívne trvá do troch rokov (plus mínus podľa skúsenosti). Reálne sa po tomto období trhajú všetky dovtedajšie vážne spojenia, ktoré vznikli pri prvom stretnutí a následnom vzťahu. Pripútanosť založená na základe vstupu niečoho «nového» do osobného života, sa vytratila, len čo toto «nové» prestalo byť novým. Ak sa za toto obdobie nezrodilo spoločné chápanie, spoločné videnie objektívnej reality a spôsoby súčinnosti s ňou, a ak sa neobjavila ani túžba ísť ďalej na základe neustáleho vytvárania «nového», na základe spoločného (schváleného každým z nich) cieľa a prostriedkov, potom sa vzájomné vzťahy rozpadajú, a nadšenie pre ich budovanie mizne tiež.

Odbočenie:

Prefíkanosť v podobe neplánovaného narodenia dieťaťa s cieľom pripútať k sebe partnera/partnerku spomaľuje proces pretrhnutia alebo potláča vôľu jedného z partnerov. Takýto, bohužiaľ častý jav, umožňuje fungovať v programe «plodte sa a množte sa».

**Ultrazvuk ukázal -
svadba bude!!!**

RusDemotivator.Ru

Avšak nedovoľuje opustiť pekelný kruh degradácie spoločenských inštitúcií, ktoré v konečnom dôsledku riadia genocídu samotného národa (existujúceho v stave davu) s následnou degradáciou kultúry a vypratáním územia. T.j. pri túžbe vládnuť partnerovi, neberúc ohľad na pocit Svedomia a zmysel pre Mieru, opierajúc sa o princíp **«účel svätÍ prostriedky»**, prvý partner utláča vôľou druhého. A druhý partner sa podlizuje. Opiera sa o princíp **«účel svätIA prostriedky»**¹⁷. Vzájomné vzťahy takýchto partnerov sú základom davo-«elitárnej» pyramídy, a

¹⁷ Bohužiaľ väčšina dobromyseľných ľudí, ktorí sa stretli s novou informáciou, neprekonali úroveň etiky, pri ktorej im láska robí sluhu, presnejšie nie láska ale skúsenosť z prejavov lásky. Hra na dobrého a čestného slúži nejakým nie príliš Zhora Požehnaným záujmom, t.j. formulácia cieľov sa prenáša na autority, a nezhotovuje sa samostatne. Toto intelektuálne príživníctvo sa zvykne zakrývať zdanlivo objektívne spravodlivou etikou «Účel svätIA prostriedky» tým, že Boh *«žadne prostriedky akoby nedovolil využívať neoprávnene a ani žiadne ciele nedovolí dosiahnuť neoprávnene»*. Samozrejme, viera v to, že Boh je policajt, nie je pre otrockú psychológiu biblizmu nová, a volanie boha-policajta je volaním tej koncepcie usporiadania sveta, v ktorej reálneho Boha nahrádzajú «bohovia-policajti» («veľký inkvizítor»). Takto môžu uvažovať len čistí teoretici, potvrdzujúc svojimi «pracami» v praxi princíp: «To sa ľahko povie, ale ťažšie urobiť». No objektívna prax života («Prax je kritériom istiny») ukazuje, že prostriedky dosiahnutia a ciele, vypracované nie v individuálnom dialógu s Všedržiteľom, pochádzajú zo svätých písniem a egregorov, veď príživník nemá čas vypracovať si svoje chápanie. Preto schvaľujúce tézy typu: «Účel svätIA prostriedky – to je vyjadrenie schválenia Zhora», so sebou prinášajú pre spoločnosť škodlivú zámenu pojmov, v konečnom dôsledku nesúce so sebou schválenie **davo-«elitárneho» usporiadania spoločnosti**. Psychika takýchto schvaľovateľov je buď vedome alebo nevedome podriadená védickej kultúre, ktorú sa biblisti dávno naučili využívať vo svojich cieľoch. Preto možno často vidieť obraz, keď dobromyseľní hlupáci hlásajú o princípe «Účel svätIA prostriedky», ako o možnosti overiť dobrými prostriedkami akýkoľvek cieľ (dobré prostriedky ešte nezaručujú dobrý cieľ), orú pre biblických pastierov a ich ciele. Cieľ možno overiť, len ak vyjdeme za hranice systému, t.j. obrátime sa o pomoc na Tvorcovi – za Pravdou; ak to nespravíme, náš úsudok nevystúpi nad rámec dominujúcej koncepcie aj s jej vlastnou morálkou (informácie ohľadom etiky môžete získať vo videu „komentáre k článku «Ideály a Ciele»“).

v rámci manželských zväzkov tejto pyramíde dodávajú živý materiál. Čo majú spoločné tieto dva princípy, ktoré sa stali stelesnením etiky, ktorú vyjadrujú? Ani v jednom z týchto princípov sa neprejavuje Svedomie, ktoré slúži ako komunikačný kanál s Najvyšším, lebo používaním tohto kanálu možno zväziť jak správnosť cieľov, tak aj prostriedkov na ich dosiahnutie.

«*Permanentná závislosť*» – to je sebalikvidácia na zmluvnom, inštinktívnom základe, opierajúcim sa o vieru, že takto vzniknutý tandem – je správny a najlepší variant existencie. Pripomenieme, že takáto predstava «lásky» a spojenia ženy a muža je vnucovaná agresívnejšie než všetky ostatné (srdiečka, bozky a ostatné «ťuťuli-muťuli»). Pre normálnych ľudí sú to intímne veci, ktoré sú tiež správne keď sa prejavujú, no v žiadnom prípade to nie je základ vzájomných vzťahov. Výsledky «permanentnej závislosti» je vždy možné predvídať – buď skĺzavanie k zhovädilosti (zvieracím inštinktom), alebo rozpad vzťahov.

Základ vzájomných vzťahov – je spoločná cesta v Láске jedným smerom, pochopeným spolu na základe **adekvátnej metodológie poznania**.

M.K. Gándí. „**Láska a Istina – to sú dve strany jednej mince. Jedno aj druhé je ťažké uplatňovať, no to je to jediné, prečo stojí za to žiť...**“

Existuje niekoľko východísk z tohto stavu.

Tí, ktorí sa zišli za účelom vytvorenia tandemu využívajú obdobie vášnivých zmyslov¹⁸ **pre formovanie matrice budúcnosti a formovania cieľov, a prostriedkov dosiahnutia tejto budúcnosti**, t.j. vzniká adekvátne, odôvodnená predstava. V procese vzniku predstavy vám Svedomie neraz ukáže, či je pred vami súdený(-á) alebo len chamtivec. Okrem toho bude vzájomne si súdeným Boh celý čas pripomínať jazykom životných okolností ich spoločnú cestu.

Ak sú si skutočne súdení, je potrebné aby v sebe prekonali škodlivé algoritmy svojej psychiky. Ak sa neprekonajú, tak nastúpi buď skrytý matriarchát alebo patriarchát, alebo sa vzťahy rozpadnú podľa princípu «spodina nemôže, vrchnosť nechce», t.j. ak nespolupracuje ani jeden z dvojice.

Matriarchát aj patriarchát sú dva konce jednej palice, kde správna odpoveď na otázku manželstva sa nachádza v strede, alebo v inej forme. Príčiny nechápania najlepšej varianty osudu sú dve:

1. Chýba vôľa osvojovať si ľudskú etiku a rozvíjať svetonázor na základe trojjednoty matérie – informácie – miery. Takto si nakoniec sebe súdení zvolia variant žiť oddelene, lebo bez prekonania zombizmu, zvierat'a, démonizmu vo svojej psychike, pri tlaku skrytého vektora cieľov obidvoch môže tandem priviesť do stavu vojny do posledného náboja (posledný náboj pre seba). Mnohí preto cítia negatívnu spoločnú maticu budúcnosti a snažia sa z nej uniknúť tým, že si vyberajú variant osudu bez vytvorenia spoločného života.

2. Chýba skryté spojenie medzi manželmi (nie vzájomne si súdenými). Keď vôľa osvojiť si Ľudský režim psychiky možno aj je, no skryté chápanie konečného cieľa, optimálnej predstavy etiky je rozdielne. **Partneri majú rôzny zmysel života (úloha duše v Živote)**. V dôsledku toho tandem narazí na vzájomné nepochopenie sa v hlavnom, a čím bližšie majú k ľudskosti, tým lepšie chápu, že pre nadobudnutie ich rodinného šťastia nestačí byť Ľudským. Končí sa to tak, že jeden z nich sa prestane učiť, odmietajú prijímať Pravdu a tak sa snaží potlačiť úsilie o Pravdu-Istinu svojho partnera. Čo privedie k rovnakým výsledkom: buď nastupuje skrytý matriarchát alebo patriarchát, alebo sa vzťahy rozpadajú podľa princípu «spodina nemôže, vrchnosť nechce».

¹⁸ Obdobie silnej fyzickej príťažlivosti, zaľúbenosti, silného puta.

U mnohých toto obdobie vzájomného skúmania netrvá dlhšie ako 2-3 roky, potom zmyslové puto ustupuje, partnerom táto doba stačí na to, aby sa navzájom spoznali, naštudovali, zvykli si aj vyčerpali sa jeden z druhého, alebo získali nový smer v napredovaní. Ak dvojica nepokročila, nezískala spoločnú predstavu budúcnosti, potom ich prestane čokoľvek spájať, stanú sa slobodnými.

Avšak sloboda pre navzájom si súdených vyzerá inak: sú slobodní v hraniciach jednotnej túžby, preto napredujú v súlade s ňou podľa Svedomia, každý sa snaží priblížiť k vytúženej predstave; spolu – to najlepší variant, oddelene – s chápaním nesprávnych stereotypov a algoritmov práce svojich psychík počnúc tými správnymi. Sloboda neznámych ľudí sa prejavuje v tom, že nie sú si ničím zaviazaní a prípadné záväzky by nedodržiavali v prípade, ak by niektorý z nich toho druhého utláčal a spútal. A v tomto majú úplnú pravdu, lebo záväzky vznikajú len v tandeme pozhnanom Zhora, iné záväzky, vzniknuté na základe inštinktov a rôznych chytráckych dohôd v davo-«elitárnej» kultúre sú snahou o zotročenie. No a ako je známe, v biblickej kultúre riadia prostredníctvom inštinktov samice. Na rozdiel od samcov, zotrvávajúcich v zvieracom stave psychiky, samiciam je v davo-«elitárnej» kultúre spoločnosti pridelená úloha prvých pastierov, preto aj realizáciu svojich potrieb vnucujú samcovi – v tom je podstata skrytého **matriarchátu**. Pri zvieracom stave psychiky v podmienkach **patriarchátu**, samci stále zostávajú otrokmi svojich potrieb, a ich samiciam ostáva úloha obsluhovať konzumné nároky samcov (napr. cigánske manželstvá).

Prečo je zladeniu tandemu muža a ženy venované toľko pozornosti?

Pretože vybudovať šťastnú a spravodlivú budúcnosť nemožno bez vyriešenia problémov vzájomných vzťahov. To je jeden z **nosných stĺpov** davo-«elitárnej» kultúry, či už biblickej alebo védickej, alebo ľubovoľnej inej. Vyriešením tohto problému **sa uvoľní veľa času a energie**¹⁹ pre účely budovania. Veď nie nadarmo je rozprávka A. S. Puškina «O rybárovi a rybke» klasikou svojho žánru. Zmysel rozprávky je jednoduchý: muž má možnosť žiadať zlatú rybku. Celý problém: Prečo? Kvôli čomu? Sú jeho prosby u «morskej kráľovnej» účelné (požiadavka na noosféru) a aká je pritom etika rybára?!²⁰

Ako vybudovať spoločnosť a v prvom rade svoj život tak, **aby sa šťastie nekončilo?**

Veď dokonca aj u ľudí, ktorých môžeme nazvať pravdivými, sú pocity reálneho šťastia natoľko krátkodobé, že za celé obdobie života človeka sa dĺžka prebývania v reálnom vnímaní šťastia blíži k nule. A mnohí sa lúčia so životom s ľútosťou, že toho veľa nestihli. Pravda je tá, že nemožno byť absolútne šťastným samostatne, dokonca ak si aj pravdivý.

Ďalšia príčina našich nešťastí spočíva v množstve času a zdrojov, ktoré vyčleníme na realizáciu svojho najlepšieho variantu osudu. Pod osudom sa rozumie cesta človeka v matici možností. *A veď koľko dávaš, toľko aj dostávaš.*

Toto aktuálne usporiadanie života, v ktorom existujeme, potláča značnú časť našich možností, potrebných na budovanie šťastného života. Nepravdivé usporiadanie života nám nastavuje klamlivé ciele a klamlivé ideály, ktoré diktujú klamlivý smer pre naše túžby a myšlienky, ktoré zas určujú náš život.

Základná príčina toho, že ľudia nevládnu sami sebe, sa skrýva výhradne v **davo-«elitárnom» usporiadaní spoločnosti**. Avšak odhodlaným opustením otrockého ekonomického systému sa vôbec nerieši hlavný problém: prečo byť mimo tohto systému? Možno osamote mimo tento systém dosiahnuť výsledky s ďalekosiahlym záberom?

¹⁹ Pre konceptuálne podkutých priateľov: v psychike sa uvoľní veľa miesta pre novú informáciu, na prehodnotenie algoritmov (mier) práce psychiky.

²⁰ Pre pochopenie otázky čítajte «**Starec a more**» E. Hemingwaya.

Môžeme uviesť niekoľko príkladov. Stáva sa, že život občas umožní nepracovať pre „strýčka Sama“ (byť priamo alebo nepriamo súčasťou liberálno-buržoázneho systému) ale zasvätiť sa pochopeniu a vysvetľovaniu želanej budúcnosti. Mnohí konceptuálne informovaní ľudia *túžia* po takomto osude. Ale normálnemu človeku na dosiahnutie plnohodnotného šťastia nestačí len zaoberať sa ideológiou.

Po prvé, naďalej žijeme v spoločnosti a svetonázore individualistov. Napríklad, aj tak sme hrdí na svoje «úspechy» v **davo-«elitárnej» spoločnosti** spotrebiteľov (lupičov prírody); otázky majetku posudzujeme v rámci predpísaných pravidiel tejto spoločnosti. A správne je to v tom zmysle, že život v tejto spoločnosti je možný len v súlade s jeho pravidlami a zákonmi. Všetko vlastnime individuálne, naše manželstvá sú výtvorom našej individuálnosti. Všetci sme sa jeden pred druhým uzatvorili vo svojom «rodinnom šťastí», pritom sa ideme pretrhnúť aby sme ostatným dokázali, ktorý rodokmeň je lepší. V skutočnosti sme všetci v rovnakom položení a v jednej jame, na jednej úrovni. Taká je kultúra, zrodená našimi predkami – «mŕtvy vták v ruke».

Vzťah k majetku určuje vzťah k životu, a život vždy odpláca spravodlivo, čo v konečnom dôsledku určuje náš osud, skúsenosť. Jedna vec je, či slúžime svojim materiálnym statkom a venujeme tomu väčšinu svojho času, druhá vec je, či sa staráme o svoju dušu, jej predurčenie, osvojovaním si návykov a metodológie.

Ako dosiahnuť druhé ak prekáža to prvé? Je potrebné zaviesť spoločné vlastníctvo a spoločné zabezpečenie životných podmienok. Rozdelením povinností na väčšinu sa vo výsledku «od každého vyžaduje» minimálna účasť na obsluhu vecí dôležitých pre život, a uvoľní sa dostatok voľného času. To znamená, že ciele možno dosiahnuť zjednotením podmienok života (v rozumnom rozsahu).

To sa dá len zjednotením plánov do budúcnosti medzi tými, ktorí majú spoločný sen (Život na Zemi v súlade s Pravdou Božou - Spravodlivosťou) a zhodné etické prostriedky na jeho dosiahnutie. Vytvoriť občiny nového typu, ktoré stavajú na rozpoznaných cieľoch života v harmónii s Tvorcom-Všedržiteľom a Prírodou.

Po druhé, modelovanie budúcnosti je samozrejme dobré. Zlé je, ak sa proces modelovania nezhmotní v materiálnej práci. Nemožno večne len opisovať modely, to je iba časť oPRÁVnenej práce, preto aj šťastie takéhoto «opisovateľa» bude len čiastočné. Vybudovanie modelu spravodlivého usporiadania života v praxi spolu s ďalšími ľuďmi **v jednotnej etike** je nasledujúca časť oPRÁVnenej/opodstatnenej práce. Opísanie spôsobov realizácie týchto modelov a výsledku týchto realizácií je záverečnou časťou tvorivej práce, prinášajúcej plnohodnotné šťastie²¹. Inými slovami: keď človek pristupuje od slov k činu, a v realite sa preukáže správnosť riadenia procesov, potom to prináša do spoločnosti harmóniu.

Každý človek zmení takýmto budovaním svoj život v zmysle pocitu šťastia. Stane sa trvalým, dlhotrvajúcim. Lásky a energie bude dostatok. Ten, kto vstúpi do takéhoto procesu, pocíti nádherné prúdenie života, ktoré sa prejaví aj v tom, že keď si večer ľahne spať, bude túžiť sa čo najskôr prebudiť! Keď dielo ukončí, bude snívať, ako by sa čo najskôr vrátil a pokračoval...

²¹ Smiešne a zároveň smutné je vidieť mladých teoretikov s múdrou výzorom, sršiacich intelektom (logikou), založenou na cudzích ideách, zbavených Rozlíšenia a dialektického poznania úmerne svojej posadnutosti byť slávnym guru, uchádzajúcich sa o miesto nových vodcov, no o istinu v poslednom rade. Tento jav pochádza z inej (nie ruskej), židovskej kultúry talmudu, kde šťastie pramenilo z výpožičiek a vysokého uznania medzi neznalými banderlogmi, čo aj umožňovalo skôr parazitovať. Žiadalo by sa povedať: «Haló! Tak sa pustite teda do toho, čo hlásate, to vás zobudí z pekného sna, ktorého dej je odtrhnutý od reality». Spoločenská Bezpečnosť nepotrebuje ideológiu, ľudia potrebujú nový život. Kto má budovať, ak nie mladé pokolenie, a staršie pokolenie teoretizovať, opierajúc sa o skúsenosti a metodologickú kompetentnosť.

Na druhej strane, všetko sa hneď vyjasní, ak títo činitelia prejdú od slov k činom — mimikry opadnú a objaví sa nechúť smerovať k pravdovernej etike, t.j. zbaviť sa svojich obľúbených výhodných istín.

Človek je šťastný – len keď sú šťastní všetci

V dlhodobej perspektíve toto všetko **nie je možné** dosiahnuť v súčasnej kultúre, **v aktuálnom davo–«elitárnom» usporiadaní spoločnosti**. Kto by už čokoľvek sľúbil, akú ďalšiu «jogu» by pre všetkých vymyslel (spôsob ako byť šťastným, bez vyriešenia aktuálnych problémov) – aj tak platí: **nemožno byť individuálne šťastným v spoločnosti nešťastných**²².

Na dosiahnutie šťastia je úsilie jedného málo. Je treba spoločné „úsilie“²³ na dosiahnutie spoločnej túžby **v spoločnej etike vo vzájomných vzťahoch**. Túto etiku je možné v krátkosti opísať aj takto: **ja — podľa Svedomia všetkým VŠETKO, všetci — mne podľa spravodlivosti**. Len skutočné dodržiavanie tohto etického princípu vzájomnej interakcie medzi ľuďmi prinesie hojnosť. Spoločnosť potrebuje prejavy vôle pravdivých kvalít ľudí v smere harmonického rozvoja ľudstva.

Duševné bohatstvo sa hromadí v dôsledku maximálnej, nezištnej odovzdanosti

A tu vzniká otázka: si pre svoju túžbu pripravený k hrdinskému činu? Si pripravený nevymeniť svoj sen za lacné pohodlie, **nenasledovať chyby svojich predkov**, a poznať hrubosť aj krásu reálneho sveta, žiť tak, ako náleží žiť mužovi aj človeku?

Bohužiaľ, mnohí si zatiaľ iba dokážu o takomto hrdinskom čine prečítať, ale realizovať ho už nedokážu. Prečo?

Po prvé preto, lebo reálna sloboda je sloboda od pripútaností, ktorých pretrhnutie privádza k hnevu tých, ktorí sa oslobodiť nechcú. Oslobodiť sa od pripútaností možno len v dôsledku úsilia. Toho najťažšieho úsilia — práce na svojej psychike a svojom videní sveta (vzdelaní). Ak človek túto prácu nevykoná, a chystá sa riadiť spoločnosť, ani on, ani spoločnosť nemôžu čakať nič dobré, pretože v novej logike sociálneho správania sa chyby riadenia vracajú veľmi rýchlo.

Po druhé, súborný, občinný intelekt (*nie davo-«elitárny» (korporatívny)*) a následne aj štruktúra, vytvorená týmto intelektom, vyžaduje nepretržité prejavy Ľudskej etiky, čo vedie k osvojeniu Ľudského režimu psychiky. A tu nestačia len vyhlásenia spoločných (oprávnených) cieľov, ale dôležité je neustále v praxi prejavovať Ľudské prostriedky ich dosahovania. Spoločná etika členov občiny **sa upevňuje** jednotným prístupom k predstavám každého, čoho prejav v praxi možno opísať frázou «čítať myšlienky» alebo «rozumieť aj bez slov». V základoch leží harmónia medzi členmi občiny, negenerujú sa dôvody pre konflikty. Jednou z príčin neúspechov občin minulosti (ktorých bolo nemálo) bola tá, že sa budovali bez náležitej pozornosti k etickým princípom, v dôsledku čoho sa do občin dostávali ľudia posadnutí psychickým trockizmom, ktorí potláčali alebo rozvracali celý postup. Občiny by mali takýchto činiteľov spomedzi seba vylučovať, vtedy základ občinného zriadenia vytrvá dlho a dosiahne stanovené ciele.

V súčasnosti možno povedať, že pre väčšinu zástancov iného života sú cesty k takýmto občinám uzavreté kvôli ich morálke, a preto mnohí členovia občiny možno narazia na zjavný alebo skrytý odpor, čo bude len upevňovať ich etický výber.

Odbočenie:

²² Minimálne z etického hľadiska by to bolo neprirodzené.

²³ Pojem «úsilie» je v úvodzovkách preto, lebo pravdivé spolužitie sa nebuduje na úsilí vôle, ale na slobodnom prejave vôle (nie pod tlakom) v súlade so Zámerom Tvorcu. Úsilie vôle je plodom posadnutosti, ale sloboda vôle je plodom vedomého chápania a Lásky.

Aby sme sa zbavili pripútaností, je potrebné spoznať ich príčinu. Pripútanosť začína vtedy, keď sa prejavuje túžba po pôžitku. Získať z niečoho vonkajšieho radosť, to je z pohľadu priorít prvým záujmom obráteným na vonkajší svet. Takýto vzťah k svetu bol sformovaný našimi rodičmi a kultúrou ešte vtedy, keď sa v detskom veku vytváral náš vzťah k bytiu. Pôžitok ako prvotný cieľ a túžba: aby život prebiehal ako na dovolenke, a všetko čo ti poskytuje, má prinášať blaho. Inými slovami, postoj konzumenta – brať a žrať.

Môžeme definovať existenciu dvoch vzájomne sa vylučujúcich etických smerovaní – protichodných pilierov, ležiacich v základoch chápania sveta ľuďmi, medzi ktorými balansuje väčšina:

1. **Pôžitok** (hľadanie pôžitkov a život len pre ne).

Čas, určený pre život na Zemi, je premrhaný na hľadanie uspokojenia: z nášho telesného stavu, z egregoriálneho stavu, z jedla, z interakcie s druhými ľuďmi, z manželských vzťahov, z detí, z intelektu, z väzieb na vesmír, z dosiahnutia významných cieľov alebo naopak, z realizácie prízemných zvieracích potrieb. Jednotlivec hľadá svoj doping všade, v súlade s tým aj koná. Je to prejav psychotrockizmu. «Som za každú rebéliu, okrem hladovky», kde základom rebélie je rozduchať emócie, čo potom prináša energiu z egregorov.

Ak preskúmame egregoriálne vplyvy na človeka, opierajúc sa o videnie sveta cez trojtednotu matérie-informácie-miery, potom môžeme vyčleniť tri druhy takéhoto vplyvu:

- vplyv **Materiálny** – vo forme energetického dobývania matérie; energia je prechodným stavom matérie. Je pritom pocit, akoby ťa nadnášal ľahký vánok. Pociť je to príjemný, si «plný energie».

- vplyv **Informačný** – vo forme informačnej podpory zo strany egregoru.

*A myšlienky prúdia o všetkom, čo nie je dôležité,
raz sú smiešne, inokedy strašné.
Nepotrebné myšlienky - bez domova pútnici,
hladní tuláci, ľiaheň nemocí²⁴.*

- vplyv **Miery** – v tom zmysle, že egregor sa opiera o spoločnú morálnu mieru. Akými kritériami meriaš život (v športových zápasoch, vo veľkosti penisu, v nesmrteľnosti duše, atď.), na také egregory sa aj napájaš²⁵.

Sú to čosi ako kľúče k dverám a postupnosť ich použitia. Otázka je len v tom, načo ti egregory slúžia? Ak si zameraný na pôžitok cez energetický doping, potom má tvoje egregoriálne zabezpečenie blízko k zvieraciemu, a pretože v takýchto egregoroch sa nachádza väčšina ľudí s príslušnou algoritmikou, preto je aj energetický doping silnejší. Ak je tvoja súčinnosť s egregormi účelová, a v skutočnosti ich potrebuješ ako určité informačné zabezpečenie v procese hľadania istiny kvôli dosiahnutiu totožných cieľov, vtedy ti pomáha aj Boh. No tu sa prejavujú pre väčšinu strašné pocity «studeného vetru osamelosti», lebo ťa to «neunáša» po prúde s ostatnými, ale si osvietený chápaním a disponuješ možnosťami.

Samozrejme, energetické dobývanie cítiš vždy, avšak na rozdiel od pôžitkára na ňom nelipneš a nesnažíš sa každý deň vyhľadávať novú a novú dávku. Poznámka, prijaté dávky takejto «energie» sa ďalší raz nijako nezmenšujú, znižuje sa len pôžitok, rovnako ako pri narkománii. Avšak spoločný kanál s egregorom je už naladený a prúdi cez neho aj tvoja životná energia, ktorá

²⁴ «Nepotrebné myšlienky» - <http://samlib.ru/s/semiwer/nenujnyemysli.shtml>

²⁵ Pričom osobnú mravnosť jedinca treba chápať ako: hierarchicky usporiadaný súbor mravných kritérií. To znamená, že nejde len o to, čo jednotlivec si uvedomuje ako dobré a zlé, ale ide aj o to, čo kladie v živote na prvé miesta, čo je jeho vášeň a čomu dáva pred čím prednosť. Čo mu prináša uspokojenie, svedčí o egregore, na ktorý je napojený.

vyživuje aj iných, ktorí do egregoru pribudli, budúcich narkomanov. Práve preto pôžitkári vstupujú na cestu degradácie a ponárajú sa stále hlbšie do degradačných procesov. Stará dávka ti už «nestačí», kvôli novej sa ti po tebou otvorenom kanále prenáša algoritmika hľadania «nového» pôžitku. Pokles trvá presne dovtedy, pokým nezasiahne tvoja vôľa, opierajúca sa o iné morálne princípy; ak týchto princíпов niet, potom človek prichádza do neprirodzeného stavu.

Avšak účelné egregoriálne zabezpečenie života umožňuje človeku prebývať v egregoroch, prístup do ktorých je pre väčšinu uzavretý, preto nezíska z neho silný energetický pôžitok – pripojených je málo. Avšak ty máš tu možnosť «stahovať» algoritmiku, blízku k Zámeru Najvyššieho, osvojením ktorej objavuješ vedomosti dôležité pre inováciu kultúry spoločnosti, na základe čoho sa objavuje aj pocit šťastia, nálada, trvalá inšpirácia tvoriť. Toto prináša aj potešenie, ktoré motivuje k ďalšej tvorbe. **Duch Svätý nenesie hromadu pôžitkov, Duch Svätý nesie Istinu tichým hlasom Lásky**, ktorú väčšina zavrhuje. Ak informácia nie je využitá účelne, alebo nie je využitá vôbec, potom je človek zbavený Rozlíšenia – prístupu k zdroju dovtedy, kým neporozumie, načo mu predchádzajúca informácia v Rozlíšení mala slúžiť.

2. Práca

Čas, udelený duši pre Život na Zemi, sa využíva na prácu na vedomých cieľoch misie, ležiacich v dráhe harmonickej «večnej» cesty duše²⁶, predovšetkým ide o účelné konanie a myslenie, ako odpoveď na výzvy Života²⁷. **Účelná práca je TVORIVÁ**, ak sa opiera o **konceptuálnu určitosť, o chápanie toho, pre čiu koncepciu sa v práci realizuje potenciál**.

Každý sa môže spýtať sám seba, čo ním hýbe vo vzťahu k okoliu, známemu, novému (ľuďom, veciam, javom, objektívne existujúcim faktorom): prianie získať energiu (pozitívnu, negatívnu) alebo záujem v zmysle účelnosti svojej práce?

Tí, ktorí vyriešili vyššie uvedené otázky, by mali pristúpiť k budovaniu novej eticky spravodlivej (pravdoviernej) spoločnosti v praxi. Tým, ktorí ich nevyriešili, zostáva krásna možnosť žiť a porovnávať, kde «je slobodnejšie», vidiac pred sebou dva rôzne prístupy k usporiadaniu života. Každý si bude mať možnosť vybrať. Kým ale neexistuje príklad takéhoto usporiadania života spoločnosti v praxi, pre väčšinu zdanlivo niet ani výberu, ani prejavu vôle. Existujú len imitačné projekty, v základe ktorých sú črty liberálneho videnia sveta.

Proces rozvoja súčasného človeka sa líši od revolučného algoritmu hnania stáda od «horšieho» k «lepšiemu». Je to proces získania vôle, slobodnej od pripútaností, každým jednotlivým človekom, v procese evolučného rozvoja seba a rovnako aj celej spoločnosti.

Opis procesu zjednocovania členov občiny možno vidieť v Koráne, keď človek vstupuje do spoločnosti rovnako veriacich stáva sa pre nich vyslancom Zhora. Rovnako nikto nezakazuje nikomu, aby sa stal vyslancom v spoločenstvách, zjednotených na základe podobnosti etiky, hoc aj nie pravdoviernej, ale nachádzajúcej sa na ceste k pravdovernosti. Inými slovami, každý sa môže pridať k tým, ktorí podľa jeho názoru zdieľajú rovnakú etickú pozíciu, ktorú možno vyhodnotiť, opierajúc sa o škálu od veľmi zlej po veľmi dobrú.

Aktuálna etapa spoločnosti

My sme dedičmi ZSSR. Pred 30 rokmi (v čase začiatku prestavby), v kultúre rozmýšľajúcej časti sovietskych ľudí do popredia vystúpila umelo vytvorená dilema. Na jednej strane medzi patriotmi Vlasti bolo entuziazmu na rozdávanie, napriek tomu celý entuziazmus prúdil, realizoval sa nie

²⁶ Duša – obyvateľka dvoch svetov, t.j. je časťou nejakého sveta, nepochopiteľného vedomím človeka, časťou Stvoriteľa. Možné si to predstaviť na príklade plodu v útrobach matky: on tiež nevidí vonkajší svet, a napriek tomu je jeho časťou.

²⁷ Aby sa ciele našej aktivít a myslenia zhodovali s cieľmi Života a jeho výziev.

smerom k budovaniu spravodlivej spoločnosti – komunizmu, ale v taktických otázkach obrany, prieskumu nerastných surovín a iných **zromantizovaných smeroch**. Pritom úlohami usporiadania života a životných podmienok spoločnosti sa zaoberala tá časť aktívneho obyvateľstva, ktorá ideologicky obhajovala individualizmus, zakrývajúc sa plentou zdánlivo správneho znacharského (no nie ľudského) vzťahu k životu. V dôsledku toho spoločnosť upadla do nezmernej spotreby a kultúrnej degradácie, pokračoval proces protiruskej, protispoľčenskej kultúry, následkom čoho dnes máme vytlačanie morálnych ideálov Ruskej civilizácie. Alegoricky o tom rozpráva film «**Sme veselí, šťastní, talentovaní!**», uvedený v roku 1986. Film, rozprávajúci príbeh o neľahkom výbere ženy, sa ukázal byť prorockým. Námet demonštruje túžbu ženy (obraz Ruského národa) **po takom mužovi** (vo filme sú dvaja muži – nerozmýšľajúci predstavitelia dvoch koncepcií usporiadania sveta), **ktorý by úspešne spájal** vo svojom živote aj **Lásku k vysokým ideálom** (obraz neexistujúceho javu pre obyčajného obyvateľa), **aj Lásku k «dielu ženských rúk»**, **aj pranie pomôcť žene s jej problémami** (k historicky sformovanej civilizácii).

Je veľmi dôležité, aby mužský potenciál a romantizmus sa neodvážal príliš ďaleko od reálneho života, ale vo vzťahu k budúcnosti bol nasmerovaný na budovanie takej reality, ktorej skúsenosť bude dôležitá pre celú ľudskú civilizáciu. Je treba zorganizovať algoritmiku života nanovo, podľa našich túžob, a **vložiť** osvojené algoritmy novej kultúry, životných podmienok a ich riadenia – **do rúk žene** tak, ako to bolo urobené s technosférou. Všetky ostatné návrhy sú dnes pre ruského človeka zhubné, odvádzajú od riešenia hlavnej úlohy na tisícročia dopredu.

Samozrejme, zvučné myšlienky o «pokorení vesmíru», o budovaní «železničných magistrál», ďalších «lesných pásiem» s plynovodmi, i ostatné zromantizované smery budú burcovať umy dôverčivých občanov ešte dlhú dobu, umožňujúc spojiť svoje nadšenie, a odviesť pozornosť uvedomelej väčšiny od hlavnej «stavby» ľudstva — budovania spravodlivej spoločnosti rukami ľudí, ktorí si osvojili ľudský typ režimu psychiky. Kým 20. storočie sa nieslo pod heslom osvojovania technosféry, a bolo to považované za pokrok, tak v 21. storočí je zjavne «rozhodnuté uvidieť» pokrok v opúšťaní technosféry. No hlavná otázka, týkajúca sa užitočnosti takého «pokroku» v pretváraní morálky človeka, o tej sa nehovorí.

Avšak konceptuálne gramotným ľuďom musí byť jasné, že vrhať sa strmhlav a mieriť svoj potenciál v prospech novo-starých vodcov, konajúcich podľa princípu «účel svätí prostriedky» — nie je východisko, hoci, ako ukazuje životná skúsenosť, toto východisko ohlasujú svätci, vyslanci Boha. Všetko sa dovádza do absurda a zlieva do nebytia, pretože: «*Akým si bol, takým si aj zostal, orol stepný, kozák smelý*». Riešenie problémov spoločnosti zvykne začínať od spoločnosti, nie však od seba; t.j. od následku, namiesto od príčiny. A východisko je zřejmé: vychovať Ľudí, premeniť civilizáciu opíc na civilizáciu Človekov, všetko ostatné je vo vzťahu k tomuto cieľu druhotné.

Konceptuálne gramotných ľudí znepokojujú iné problémy, za riešenie ktorých sa neudeľujú «biele kone a vyznamenania»: Načo je potrebná ľudská civilizácia v Stvorenom Vesmíre? Aký má byť človek, aby zodpovedal svojmu predurčeniu? Akú etiku treba vypracovať, aby sme sa mohli púšťať do projektov s dlhodobými výsledkami?

Ak zatiaľ nedokážeme odpovedať na prvú otázku jednoznačne, tak každý iste dokáže odpovedať sám sebe, akého by chcel vidieť samého seba i spoločnosť v budúcnosti, a potom svedomito pristúpiť k plneniu misie, ktorú na seba prevzal. V podstate, začínať projekty, ktorých ciele neberú ohľad na otázky etiky, je to isté ako stavať voz v záprahu pred koňa. Budúcnosť možno vytvoriť len s oporou na etiku budúcnosti, všetko ostatné je iba planý boj a blúdenie v infernálnom kruhu. A je to tak, napriek tomu, že historicky sformovaná davo-«elitárna» kultúra celý čas zapriaha voz pred koňa. Nech by myšlienka bola akokoľvek veľká a zvučná, na jej realizáciu je realizátorom najskôr potrebné osvojiť si náležitú etiku, opierajúcu sa o ľudský typ režimu psychiky²⁸. Inými

²⁸ Tomuto celú dobu prekážajú rôzne okolnosti a sugestívne ilúzie, podstatou ktorých je strach o planétu, strach o príbuzných, strach o čokoľvek, nevier a Bohu — ateizmus, z detstva neprekonaný inštinkt sebazáchovy.

slovami, myšlienky sú vždy druhoradé, a pri ohlasovaní plánov realizácie zvučných zámerov je potrebné pochopiť a osvojiť si:

Keby som hovoril ľudskými jazykmi i anjelskými, a lásky by som nemal, som ako zvučiaci kov a zuniaci cimbal.

A keby som mal dar proroctva a poznal všetky tajomstvá, a všetku vedu a keby som mal takú silnú vieru, že by som vrchy prenášal, a lásky by som nemal, ničím by som nebol.

A keby som rozdal celý svoj majetok ako almužnu a keby som obetoval svoje telo, aby som bol slávny, a lásky by som nemal, nič by mi to neosožilo.

Láska je trpezlivá, láska je dobrotivá; nezávidí, nevypína sa, nevystatuje sa,

Nie je nehanebná, nie je sebecká, nerozčuľuje sa, nemyslí na zlé,

Neteší sa z neprávosti, ale raduje sa z pravdy.

Všetko znáša, všetko (vždy) verí, všetko (vždy*) dúfa, všetko vydrží²⁹.*

Láska nikdy nezanikne. Proroctvá prestanú, jazyky zmĺknu, a poznanie pominie....

(1. 13: 1-8; 13)³⁰.

Ako sa prejavuje Láska?

Absencia strachu — to je prejav Lásky. Byť úprimným a čestným, vyjadrovať svoje chápanie Pravdy-Istiny, vyjadriť podstatu, aj keď to môže pokaziť tvoj alebo cudzí imidž, to je prejav Lásky. Byť dobrý je prejavom Lásky. Byť chápacím a Rozlišujúcim je prejavom Lásky. Neľutovanie je prejavom Lásky a skutočného súcitu, t.j. chápanie príčin nešťastia a reálnych východísk zo vzniknutých situácií. Láska je uvedomelý vzťah k životu. Láska je absencia zla a ľahostajnosti v psychike vo vzťahu k svetu.

Láska je pre mnohých všedným pocitom a neberú ju ako niečo vznešené. A naopak, vyzdvihujú ju vtedy, keď v skutočnosti nevedia prejať Dobrotu, Istinu, absenciu strachu, zla, ľahostajnosti, Rozlíšenie. Práve preto: *«Tí, ktorí Lúbia, nepotrebujú rozprávať o Láske, a rozprávanie tých, ktorí ju v sebe nemajú je podobné, ako keď vyslovíme slovo «med»: zďaleka nie každý pocíti na perách sladkosť; a už vôbec nie každý potvrdí, že po vyslovení tohto slova druhým človekom, sa skutočne objaví pravý med na jeho perách. No tým, ktorí v sebe Lásku nemajú, ale sú toho schopní, má zmysel hovoriť o tom, s čím majú do činenia (čo Láska je), a čo Láska nie je, ale čo oni pre svoju nevedomosť, prajúc si Lásku a túžiac Lúbiť, «láskou» nazývajú v rozpore s podstatou Lásky» («Základy sociológie» časť 4).*

Záver:

Nám mužom, pripadol údel vypracovať v súbornosti taký spôsob života, ktorým by spoločnosť nadobudla šťastie, pri ktorom bude pre človeka prvoradým nie problém zabezpečenia života materiálneho obalu – tela (v podstate vnútená parazitická kultúra pobytu v prostredí, vyžadujúca priveľa námahy na podporu života biopoľa), ale etika — uvoľňujúca miesto v psychike každého

²⁹ Pravdepodobne ide o nejaké historické skreslenie alebo prekrútenie pôvodnej myšlienky v slovách „všetko verí, všetko dúfa“. Pretože napr.: veriť očívidnej lži, a dúfať v nepravosť — takýto variant by určite nebol v súlade ani so svedomím, ani s Láskou. Avšak „vždy veriť, vždy dúfať“ v dobré veci v súlade so svedomím sa zdá byť správne.

³⁰ <http://essenes.narod.ru/>

človeka pre riešenie otázok života a rozvoja ľudstva, pre naplnenie osudu, jemu uloženého ešte pred narodením na Zemi. Dosiahnuť to môžeme len **spoločne, nenásilne, neobetujúc svoj osud pre oslnivý zvučný cieľ**, ani **nepodlizovať sa** (nastaviť svoj hrb pre niekoho cestu do raja), ale využívať oprávnené materiálne a duchovné metódy. Sloboda myliť sa vo výbere organizácie života zostáva, kým je dopyt na život v davo-«elitárnej» spoločnosti individualizmu alebo pseudosocializmu, kým v civilizácii existuje kultúra absencie vlastnej vôle (otrocká), vnucujúca otrocký svetonázor.

Je treba tiež pripomenúť, že čím viac bude človek spoznávať slobodu, tým rýchlejšie bude miznúť zo stola otázka ohľadom zabezpečenia materiálneho obalu. Celá úloha je v potrebe vybudovania občinskej kultúry (eticky homogénnej), kde sa budú reprodukovat ďalšie pokolenia v Ľudskej etike, k tomu je treba vytvoriť podmienky, akýsi „rebrík výstupu od zvieratá k Človečenstvu“, pritom neizolovať sa od všeobecného usporiadania sveta, ale naopak – **slúžiť ako pravdivý doplnok**. Aby každý žil svoj život nie kvôli obetovaniu sa «veľkým cieľom», aby zomrel mladý a slávny (u takýchto «hviezd» spoločnosti zomiera kanál spojenia s dušou ako prvý), ale **pre rozmnoženie tichej mnohotvárnej Lásky, plody ktorej nie sú na predaj**.

Doslov

Pochopením týchto úvah, sa obnažuje márnosť zotrvania v doterajšom stave. Veď príde chvíľa, keď v zoslabnutom tele bude nahlas, bez možnosti vypnutia znieť jedna a tá istá istina: ***Dnešný deň je následkom dňa včerajšieho, a príčina nastávajúceho dňa sa vytvára dnes. Tak prečo si chýbal medzi tými, kto menil život a smer jeho pohybu v súlade so svojím snom, a nie tvoj intelekt ožarovala pravdivá myšlienka, a nie tvoje ruky vytvárali budúcnosť, a nie tvoja láska k ľudstvu umožnila vyvieť civilizáciu z krízy, čitateľ? Kde si bol, čo si robil celé tie roky? Si so sebou spokojný?..***

